ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)
z 10. januára 2006 *

Vo veci C-178/03,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť podľa článku 230 ES, podaná 24. apríla 2003,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: G. zur Hausen, ako aj L. Ström van Lier a E. Righini, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: pôvodne C. Pennera a M. Moore, neskôr M. Moore a K. Bradley, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

* Jazyk konania: angličtina.

Rade Európskej únie, v zastúpení: pôvodne B. Hoff-Nielsen a M. Sims-Robertson, neskôr M. Sims-Robertson a K. Michoel, splnomocnení zástupcovia,

žalovaným,

ktorých v konaní podporujú:

Francúzska republika, v zastúpení: G. de Bergues, F. Alabrune a E. Puisais, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Fínska republika, v zastúpení: T. Pynnä, splnomocnená zástupkyňa, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: R. Caudwell, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci A. Dashwood, barrister, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastníci konania,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans (spravodajca), sudcovia J. Makarczyk, C. Gulmann, P. Kūris a J. Klučka,

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. apríla 2005,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 26. mája 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev svojou žalobou navrhuje zrušenie nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 304/2003 z 28. januára 2003 o vývoze a dovoze nebezpečných chemikálií (Ú. v. ES L 63, s. 1; Mim. vyd. 11/046, s. 65, ďalej len „napadnuté nariadenie") v rozsahu, v ktorom sa zakladá na článku 175 ods. 1 ES a nie na článku 133 ES.

2 V tejto súvislosti je zrejmé, že o druhý z uvedených článkov sa Komisia oprela v návrhu nariadenia Rady, predloženom Komisiou 24. januára 2002, o vývoze a dovoze nebezpečných chemikálií [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 126 E, s. 291). Po porade na fakultatívnej báze s Európskym parlamentom podľa článku 133 ES Rada Európskej únie jednomyseľne rozhodla nedržať sa uvedeného návrhu a nahradiť článok 133 ES článkom 175 ods. 1 ES, ktorý tvorí jediný právny základ napadnutého nariadenia, ktoré prijali spoločne Európsky parlament s Radou, rozhodujúci v súlade s postupom uvedeným v článku 251 ES.

Právny rámec

3 Ako vyplýva najmä z jeho prvých štyroch odôvodnení, napadnuté nariadenie sleduje dvojaký cieľ. Na jednej strane má za cieľ uplatňovanie pravidiel Rotterdamského dohovoru o udeľovaní predbežného súhlasu po predchádzajúcom ohlásení pre určité nebezpečné chemikálie a prípravky na ochranu rastlín v medzinárodnom obchode (ďalej len „dohovor") — podpísaného Európskym spoločenstvom 11. septembra 1998 a v jeho mene schváleného rozhodnutím Rady 2003/106/ES z 19. decembra 2002 (Ú. v. EÚ L 63, 2003, s. 27; Mim. vyd. 11/046, s. 91) — bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom oslabila úroveň ochrany, ktorú životnému prostrediu a širokej verejnosti dovážajúcich krajín zabezpečuje nariadenie Rady (EHS) č. 2455/92 z 23. júla 1992 o vývoze a dovoze určitých nebezpečných chemikálií [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 251, s. 13), ktoré zrušuje a nahrádza. Na druhej strane má za cieľ ísť v určitých veciach nad rámec ustanovení dohovoru, pričom odôvodnenie č. 4 tohto nariadenia v tejto súvislosti výslovne spomína článok 15 ods. 4 uvedeného dohovoru, ktorý zmluvným stranám dohovoru povoľuje za určitých podmienok podniknúť prísnejšie opatrenia, ako tie, ktoré stanovuje na účely lepšej ochrany zdravia ľudí a životného prostredia.

4 Z tohto hľadiska článok 1 ods. 1 napadnutého nariadenia stanovuje:

„Ciele tohto nariadenia sú:

a) vykonávať... dohovor...;

b) podporovať spoločnú zodpovednosť a spoločné úsilie pri spolupráci súvisiacej s medzinárodným pohybom nebezpečných chemikálií s cieľom chrániť zdravie ľudí a životné prostredie pred možným poškodením; a

c) prispievať k takému spôsobu použitia, ktoré nie je škodlivé pre životné prostredie.

Majú sa dosiahnuť napomáhaním výmeny informácií o charakteristikách takýchto chemikálií, ustanovením rozhodovacieho procesu v rámci spoločenstva o ich dovoze a vývoze a zasielaním rozhodnutí zmluvným stranám dohovoru a prípadne aj ďalším krajinám."

5 Z článku 1 ods. 2 uvedeného nariadenia ďalej vyplýva, že jeho cieľom je tiež „zabezpečiť, aby sa ustanovenia smernice Rady 67/548/EHS z 27. júna 1967 o aproximácií zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa klasifikácie, balenia a označovania nebezpečných látok [v znení zmien a doplnení] a smernice Európskeho parlamentu a Rady 1999/45/ES z 31. mája 1999, ktorá sa týka aproximácie zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských

štátov týkajúcich sa klasifikácie, balenia a označovania nebezpečných prípravkov [v znení zmien a doplnení], čo sa týka klasifikácie, balenia a označovania chemikálií, ktoré sú nebezpečné pre človeka alebo pre životné prostredie, ak sa uvedú na trh v Európskom spoločenstve, uplatňovali aj na všetky takéto chemikálie, ak sa vyvážajú z členských štátov do ostatných zmluvných strán dohovoru alebo do iných krajín, pokiaľ by tieto ustanovenia boli v rozpore s osobitnými požiadavkami týchto zmluvných strán alebo ďalších krajín".

6 Podľa článku 2 ods. 1 tohto istého nariadenia sa v súlade s jeho pôsobnosťou toto nariadenie vzťahuje na:

„a) určité nebezpečné chemikálie, ktoré podliehajú postupu udeľovania predbežného súhlasu po predchádzajúcom ohlásení (PIC postup) [ďalej len „PIC postup"] podľa Rotterdamského dohovoru;

b) určité nebezpečné chemikálie, ktoré sú v spoločenstve alebo členskom štáte zakázané alebo prísne obmedzené; a

c) všetky chemikálie, ktoré sa vyvážajú, čo sa týka ich klasifikácie, balenia a označovania."

7 Presný význam týchto pojmov stanovuje článok 3 napadnutého nariadenia, ktoré vo veľkej miere preberá definície obsiahnuté v článku 2 dohovoru. Tak je tomu najmä v prípade pojmov „zakázaná chemikália" alebo „prísne obmedzená chemikália" [chemikália s prísne obmedzeným použitím — *neoficiálny preklad*], ktoré sa týkajú

chemikálií, ktorých „každé" alebo „prakticky každé" použitie bolo zakázané právoplatným regulačným opatrením Spoločenstva alebo členského štátu s cieľom chrániť zdravie ľudí alebo životné prostredie. Tak je tomu tiež v prípade pojmu „veľmi nebezpečný prípravok na ochranu rastlín", ktorým znamená „chemikáliu vyvinutú na použitie na ochranu rastlín, ktorá má veľmi nepriaznivé účinky na zdravie alebo životné prostredie krátko po jednorazovom alebo opakovanom vystavení jej účinkom za podmienok jej použitia" (článok 3 body 9 až 11 a 15). Bod 14 uvedeného článku 3 definuje PIC postup ako „postup udeľovania predbežného súhlasu po predchádzajúcom ohlásení zavedený dohovorom".

8 Článok 5 napadnutého nariadenia podrobnejšie upravuje spôsob účasti Spoločenstva na dohovore, pričom vo svojom prvom odseku osobitne stanovuje, že za túto účasť „sú spoločne zodpovedné Komisia a členské štáty, najmä za technickú pomoc, výmenu informácií a záležitosti týkajúce sa riešenia sporov, účasť v pomocných orgánoch a hlasovanie". Pokiaľ ide o plnenie administratívnych funkcií dohovoru súvisiacich s PIC postupom a oznamovanie vývozu, z druhého odseku tohto istého článku 5 vyplýva, že ich vykonáva Komisia, ktorá vystupuje ako spoločný poverený orgán v mene všetkých členskými štátmi poverených vnútroštátnych orgánov, v úzkej spolupráci a po porade s nimi. Takto je Komisia zodpovedná najmä za zasielanie vývozných oznámení Spoločenstva zmluvným stranám dohovoru a ďalším krajinám podľa článku 7 napadnutého nariadenia a za zasielanie alebo prijímanie informácií a oznámení o príslušných právoplatných regulačných opatreniach uvedených v dohovore. Podľa článku 5 tretieho pododseku poslednej vety toho istého nariadenia Komisia tiež poskytuje sekretariátu zriadenému dohovorom „odpovede [rozhodnutia — *neoficiálny preklad*] spoločenstva pri dovoze chemikálií, ktoré podľa článku 12 podliehajú PIC postupu, do spoločenstva".

9 Ako vyplýva z článku 6 ods. 1 a 2 napadnutého nariadenia, chemikálie, ktoré patria do vecnej pôsobnosti tohto nariadenia, sú uvedené v jeho prílohe I a vzťahuje sa na ne rôzny režim v závislosti od časti uvedenej prílohy, do ktorej patria, pričom niektoré chemikálie môžu byť súčasne zaradené do viacerých častí uvedenej prílohy a následne do viacerých režimov. Podľa odseku 2 tohto istého článku chemikálie

uvedené v časti 1 uvedenej prílohy tak podliehajú vývoznému oznámeniu obsahujúcemu určité informácie uvedené v prílohe III napadnutého nariadenia a týkajúce sa najmä látky alebo prípravy vývozu, jej identifikácie, jej fyzikálno-chemických, toxických a ekotoxických vlastností, ako aj preventívnych opatrení týkajúcich sa jej použitia. Chemikálie uvedené v časti 2 prílohy I uvedeného nariadenia, ktoré predstavujú osobitné riziko pre zdravie ľudí alebo životné prostredie, nepodliehajú len povinnosti oznamovania vývozu podľa článku 7 napadnutého nariadenia, ale musia spĺňať podmienky na PIC oznamovanie ustanovené v článku 10 tohto nariadenia. Pokiaľ ide o chemikálie uvedené v časti 3 uvedenej prílohy I, tieto celkovo zodpovedajú chemikáliám uvedeným v prílohe III dohovoru a z tohto dôvodu podliehajú samotnému PIC postupu. Osobitné povinnosti, ktoré sa vzťahujú na dovoz a vývoz týchto posledných uvedených chemikálií, sú podrobnejšie stanovené v článkoch 12 a 13 napadnutého nariadenia.

10 Ako bolo uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, pokiaľ ide o postup oznamovania vývozu, článok 7 napadnutého nariadenia v podstate stanovuje, že ak chce vývozca vyviezť chemikáliu uvedenú v časti 1 prílohy I tohto nariadenia zo Spoločenstva do zmluvnej strany dohovoru alebo inej krajiny, musí to oznámiť poverenému vnútroštátnemu orgánu členského štátu, v ktorom má sídlo. Po tom, čo poverený vnútroštátny orgán skontroluje súlad týchto informácií s prílohou III, tento orgán zašle oznámenie, ktoré dostal od vývozcu, Komisii, ktorá jednak prijme opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby príslušné orgány zmluvnej strany alebo inej dovážajúcej krajiny dostali predmetné oznámenie pred samotným vývozom chemikálie, a jednak toto oznámenie zaregistruje v databáze prístupnej verejnosti.

11 Článok 7 ods. 3 napadnutého nariadenia spresňuje, že nové vývozné oznámenie je vývozca povinný vystaviť pre každý vývoz, ku ktorému dôjde po zmenách legislatívy Spoločenstva, ktorá sa týka uvádzania na trh, používania alebo označovania príslušných látok alebo kedykoľvek sa zmení zloženie príslušného prípravku tak, že je potrebné zmeniť jeho označenie. Z odseku 4 toho istého článku však vyplýva, že

vyššie popísaný postup sa nemusí uplatniť vôbec alebo sa uplatní čiastočne, „ak vývoz chemikálie súvisí s prípadom núdze, pri ktorom by meškanie mohlo ohroziť zdravie ľudí alebo životné prostredie v dovážajúcej zmluvnej strane [alebo inej krajine]".

12 Podľa článku 7 ods. 5 napadnutého nariadenia povinnosti súvisiace s postupom oznamovania vývozu prestávajú ďalej platiť vtedy, ak sa na chemikáliu začne uplatňovať PIC postup, ak dovážajúca krajina, ktorá je zmluvnou stranou dohovoru, zaslala sekretariátu odpoveď podľa článku 10 ods. 2 dohovoru, či súhlasí, alebo nesúhlasí s dovozom uvedenej chemikálie, a ak Komisia túto informáciu dostala od sekretariátu a zaslala ju členským štátom. Druhý pododsek uvedeného odseku 5 presnejšie stanovuje, že toto pravidlo sa však neuplatní, „ak dovážajúca krajina, ktorá je zmluvnou stranou dohovoru, explicitne požaduje nepretržité oznamovanie vývozu vyvážajúcimi zmluvnými stranami...".

13 Povinnosti podobné tým, ktoré sú uvedené v článku 7 napadnutého nariadenia, stanovuje článok 8 tohto nariadenia, pokiaľ ide o dovoz do Spoločenstva chemikálií, ktoré podliehajú zákazu alebo ich použitie je prísne obmedzené podľa právnych predpisov inej zmluvnej strany dohovoru alebo inej krajiny, zatiaľ čo článok 9 uvedeného nariadenia vyzýva dovozcov a vývozcov chemikálií uvedených v prílohe I toho istého nariadenia, aby ročne informovali poverené vnútroštátne orgány členského štátu, v ktorom majú sídlo, o množstvách chemikálií dovezených a vyvezených v predchádzajúcom roku. Na základe takto získaných údajov sú členské štáty povinné poskytnúť Komisii súhrnné informácie a Komisia po tom, čo tieto informácie spracuje na úrovni Spoločenstva, tie z nich, ktoré nie sú dôverné, sprístupní verejnosti.

14 Článok 10 ods. 1 a 2 napadnutého nariadenia stanovuje, že Komisia oznámi sekretariátu názvy chemikálií, ktoré spĺňajú podmienky na PIC oznamovanie, a že uvedenému sekretariátu postupne oznámi, že také podmienky spĺňajú aj ďalšie

chemikálie a že tieto boli doplnené do časti 2 prílohy I uvedeného nariadenia. Toto oznámenie sa musí zaslať podľa možnosti čo najskôr po prijatí príslušného právoplatného regulačného opatrenia Spoločenstva zakazujúceho alebo prísne obmedzujúceho použitie predmetnej chemikálie a musí obsahovať všetky relevantné informácie požadované v prílohe II toho istého nariadenia, ktoré sa týkajú najmä jej fyzikálno-chemických, toxických a ekotoxických vlastností, ako aj nebezpečenstva a rizík, ktoré predstavujú pre zdravie ľudí a životné prostredie.

15 Článok 10 ods. 6 napadnutého nariadenia ďalej Komisiu vyzýva, aby členským štátom okamžite zaslala informácie, ktoré dostane od sekretariátu v súvislosti s chemikáliami, ktoré ostatné zmluvné strany oznámili ako zakázané chemikálie alebo chemikálie s prísne obmedzeným použitím, a aby vyhodnotila „v úzkej spolupráci s členskými štátmi... potrebu navrhnúť opatrenia na úrovni spoločenstva s cieľom predísť akýmkoľvek neprijateľným rizikám pre zdravie ľudí a životné prostredie v rámci spoločenstva".

16 Ako bolo uvedené v bode 9 tohto rozsudku, články 12 a 13 napadnutého nariadenia sa týkajú podrobnejšie chemikálií podliehajúcich PIC postupu uvedených v časti 3 prílohy I tohto nariadenia. Tieto články, ktoré zodpovedajú článkom 10 a 11 dohovoru, uvádzajú iné povinnosti týkajúce sa dovozu a vývozu chemikálií ako oznamovaciu povinnosť.

17 Pokiaľ ide o dovoz zakázaných chemikálií alebo chemikálií s prísne obmedzeným použitím, článok 12 ods. 1 napadnutého nariadenia stanovuje, že keď Komisia od sekretariátu dostane usmernenia pre prijímanie rozhodnutí týkajúce sa doplnenia ďalšej chemikálie do prílohy III dohovoru, tieto okamžite zašle členským štátom. Následne prijme Komisia v mene Spoločenstva dovozné rozhodnutie v podobe konečného alebo predbežného rozhodnutia týkajúceho sa budúceho dovozu príslušnej chemikálie do Spoločenstva, čo urobí „v súlade s platnými právnymi

predpismi spoločenstva". Podľa odsekov 1 a 4 toho istého článku 12 sa toto rozhodnutie, ktorým je povolenie alebo zákaz dovozu, pričom povolenie sa môže podľa potreby viazať na určité podmienky, oznámi sekretariátu spolu s opisom zákona alebo správneho opatrenia, na ktorom bolo založené.

18 Pokiaľ ide o chemikáliu zakázanú alebo chemikáliu s prísne obmedzeným použitím podľa právnych predpisov jedného alebo viacerých členských štátov, článok 12 ods. 2 napadnutého nariadenia stanovuje pre Komisiu povinnosť na písomnú žiadosť príslušného členského štátu alebo štátov vziať tieto informácie do úvahy vo svojom dovoznom rozhodnutí týkajúcom sa uvedenej chemikálie, zatiaľ čo, podobne ako článok 10 ods. 6 toho istého nariadenia, odsek 6 uvedeného článku 12 tiež vyzýva Komisiu, aby vyhodnotila „v úzkej spolupráci s členskými štátmi... potrebu navrhnúť opatrenia na úrovni spoločenstva s cieľom predísť akýmkoľvek neprijateľným rizikám pre zdravie ľudí a životné prostredie v rámci spoločenstva, berúc do úvahy informácie uvedené v usmerneniach pre prijímanie rozhodnutí".

19 Článok 13 napadnutého nariadenia, ktorý sa týka vývozu zakázaných chemikálií alebo chemikálií s prísne obmedzeným použitím, obsahuje rôzne pravidlá, ktorých cieľom je zabezpečiť dodržiavanie rozhodnutí prijatých inými zmluvnými stranami dohovoru, ako aj inými krajinami, pokiaľ ide o dovoz uvedených chemikálií na ich územie. Tak stanovuje povinnosť Komisie okamžite zaslať členským štátom a európskym priemyselným združeniam informácie, ktoré dostane od sekretariátu, najmä v podobe obežníkov, ktoré sa týkajú chemikálií podliehajúcich PIC postupu, ako aj rozhodnutia dovážajúcich zmluvných strán, ktoré sa týkajú dovozných podmienok pre tieto chemikálie (článok 13 ods. 1), a členským štátom ukladá povinnosť okamžite oznámiť rozhodnutia zaslané Komisiou každej dotknutej osobe, ktorá patrí do ich príslušnosti (článok 13 ods. 3). Odsek 4 uvedeného článku 13 spresňuje, že vývozcovia musia splniť rozhodnutia uvedené v každom dovoznom rozhodnutí „najneskôr do šiestich mesiacov potom, ako sekretariát po prvýkrát informoval Komisiu o takejto odpovedi [rozhodnutí — *neoficiálny preklad*]...".

20 Podľa odseku 6 toho istého článku:

„Žiadne z chemikálií uvedených v časti 2 alebo 3 prílohy I sa nesmú vyviezť pokiaľ:

a) sa vývozca nesnažil získať výslovný súhlas na dovoz prostredníctvom svojho povereného národného [vnútroštátneho — *neoficiálny preklad*] orgánu a povereného orgánu dovážajúcej krajiny alebo príslušného orgánu inej dovážajúcej krajiny a takýto súhlas neobdržal; alebo

b) v prípade chemikálií uvedených v časti 3 prílohy I posledný obežník vydaný sekretariátom podľa odseku 1 nenaznačuje, že dovážajúca krajina dala na dovoz súhlas."

21 Rovnako článok 13 ods. 7 napadnutého nariadenia stanovuje:

„Žiadna chemikália sa nesmie vyviezť šesť mesiacov pred uplynutím doby použiteľnosti, ak takýto dátum existuje alebo ak je možné ho odvodiť z dátumu výroby, pokiaľ to neznemožňujú základné vlastnosti chemikálie. Najmä v prípade prípravkov na ochranu rastlín vývozcovia zabezpečia, aby veľkosť a balenie nádob s prípravkami na ochranu rastlín boli optimalizované, s cieľom minimalizovať riziká vytvárania starých zásob."

22 Nakoniec podľa odseku 8 uvedeného článku 13:

„Pri vyvážaní prípravkov na ochranu rastlín vývozcovia zabezpečia, aby označenie obsahovalo špeciálne informácie o podmienkach na uskladnenie a stabilitu pri uskladnení zodpovedajúce klimatickým podmienkam dovážajúcej zmluvnej strany alebo inej krajiny. Okrem toho zabezpečia, aby vyvážané prípravky na ochranu rastlín spĺňali špecifikácie čistoty stanovené v právnych predpisoch spoločenstva."

23 Článok 14 napadnutého nariadenia sa týka osobitného postavenia tovaru obsahujúceho chemikálie uvedené v časti 2 alebo 3 prílohy I tohto nariadenia — pričom tento tovar podlieha postupu oznamovania vývozu uvedenému v článku 7 podľa odseku 1 uvedeného článku 14 — a osobitného postavenia chemikálií, ktoré vzbudzujú zvláštne obavy v súvislosti so zdravím ľudí alebo životným prostredím — pričom tieto chemikálie podliehajú úplnému zákazu vývozu podľa odseku 2 toho istého článku 14. Ďalej články 15 a 16 uvedeného nariadenia sa týkajú informácií o tranzite a informácií, ktoré majú sprevádzať vyvážané chemikálie. Tieto chemikálie podliehajú pravidlám týkajúcim sa balenia a označovania ustanoveným príslušnými normami Spoločenstva, ako aj prípadnej povinnosti uviesť na označení dátum výroby a použiteľnosti týchto chemikálií (článok 16 ods. 1 a 2). Článok 16 ods. 3 napadnutého nariadenia ďalej stanovuje, aby vývozca zaslal každému dovozcovi chemikálií uvedených v odseku 1 tohto článku kartu bezpečnostných údajov v súlade so smernicou Komisie 91/155/EHS z 5. marca 1991, ktorou sa stanovujú podrobnosti informačného systému pre nebezpečné prípravky na vykonanie článku 10 smernice Rady 88/379/EHS [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 76, s. 35).

24 Posledné články napadnutého nariadenia sa týkajú povinností uložených povereným vnútroštátnym orgánom v súvislosti s kontrolou dovozu a vývozu (článok 17), zavedenia členskými štátmi pre prípad porušovania ustanovení uvedeného nariadenia systému „účinných, primeraných a odrádzajúcich" sankcií (článok 18), pravidelného zasielania Komisii informácií v dispozícii členských štátov o fungovaní

postupov ustanovených v tomto istom nariadení a o vypracovaní súhrnnej správy (článok 21), aktualizácie príloh napadnutého nariadenia „na základe vývojových trendov podľa legislatívy spoločenstva a podľa dohovoru" (článok 22) a vypracovania Komisiou technických poznámok na upresnenie s cieľom uľahčiť každodenné uplatňovanie uvedeného nariadenia (článok 23). Pokiaľ ide o články 19 a 20 toho istého nariadenia, upozorňujú na potrebu výmeny informácií a technickej pomoci, najmä v prospech rozvojových krajín a krajín v prechodnom období, ustanoveniami veľmi podobnými ustanoveniam článkov 14 a 16 dohovoru.

Návrhy účastníkov konania

25 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté nariadenie,

— určil, že účinky tohto nariadenia treba zachovať, až kým Rada neprijme nové nariadenie, a

— zaviazal Európsky parlament a Radu na náhradu trov konania.

26 Európsky parlament a Rada navrhujú Súdnemu dvoru, aby túto žalobu zamietol ako nedôvodnú a žalobkyňu zaviazal na náhradu trov konania.

27 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 15. septembra 2003 bolo vyhovené návrhu Francúzskej republiky, Fínskej republiky a Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska na vstúpenie do tohto konania na podporu návrhov Európskeho parlamentu a Rady.

O žalobe

Argumentácia účastníkov konania

28 Komisia na podporu svojej žaloby uvádza jediný žalobný dôvod, ktorý zakladá na porušení Zmluvy ES spočívajúcom vo voľbe nesprávneho právneho základu. V rozsahu, v akom je totiž napadnuté nariadenie nástrojom, ktorým sa predovšetkým reguluje medzinárodný obchod s určitými nebezpečnými chemikáliami, tento by mal patriť pod spoločnú obchodnú politiku, a nie politiku životného prostredia Spoločenstva. Z tohto dôvodu sa malo napadnuté nariadenie prijať formou nariadenia Rady založenom na článku 133 ES, a nie formou nariadenia Európskeho parlamentu a Rady založenom na článku 175 ods. 1 ES. Podľa Komisie tento záver vyplýva jednak z jednoduchého čítania odôvodnenia napadnutého nariadenia uvádzajúceho ciele sledované jeho autormi, ako aj analýzy obsahu tohto nariadenia.

29 Pokiaľ ide na prvom mieste o ciele uvedeného nariadenia, Komisia tvrdí, že tieto ciele možno na prvý pohľad vyvodiť už z čítania jeho názvu, pretože tento názov sa odvoláva na „vývoz" a „dovoz" nebezpečných chemikálií. Použitie týchto pojmov, ako aj vôľa vyjadrená v odôvodnení č. 3 toho istého nariadenia vykonávať dohovor bez toho, aby sa oslabili akýmkoľvek spôsobom účinky existujúcej právnej úpravy

Spoločenstva na vývoz a dovoz nebezpečných chemikálií, jasne ukazujú prevažujúci obchodný dosah tohto nariadenia, ktorým sa má riadiť obchod s takými chemikáliami medzi Spoločenstvom a tretími krajinami.

30 Článok 1 napadnutého nariadenia, ktorý stanovuje ciele sledované autormi tohto nariadenia, navyše priamo túto vôľu odráža, pretože podľa odseku 1 písm. a) uvedeného článku 1 je cieľom napadnutého nariadenia „vykonávať Rotterdamský dohovor". Pritom podľa Komisie sa tento dohovor odvoláva práve na spoločnú obchodnú politiku, pretože tá sa týka postupu udeľovania predbežného súhlasu uplatňovaného na nebezpečné chemikálie a prípravky na ochranu rastlín ako na predmet medzinárodného obchodu. Ciele stanovené v článku 1 ods. 1 písm. b) uvedeného nariadenia len preberajú ciele uvedené v článku 1 dohovoru.

31 Pokiaľ ide o článok 1 ods. 2 napadnutého nariadenia, tento článok do takéhoto pohľadu zapadá, pretože Spoločenstvo vyzýva, aby zabezpečilo, že právna úprava Spoločenstva týkajúca sa klasifikácie, balenia a označovania nebezpečných chemických látok, uplatňovaná na tieto látky pri ich uvádzaní na trh v Spoločenstve, sa uplatní na uvedené látky tiež pri ich vývoze do iných zmluvných strán dohovoru alebo iných krajín. Obchod s uvedenými látkami s tretími krajinami je teda hlavným cieľom napadnutého nariadenia.

32 Analýza samotného obsahu napadnutého nariadenia dáva podľa Komisie tiež za pravdu tvrdeniu, že toto nariadenie je v podstate nástrojom obchodnej povahy. V tejto súvislosti sa táto inštitúcia odvoláva najmä na články 6 až 16 tohto nariadenia stanovujúce pravidlá vývozu a dovozu nebezpečných chemikálií, ktoré vníma ako podstatné ustanovenia uvedeného nariadenia, ako aj na článok 3 toho istého

nariadenia, ktorý vo svojich bodoch 16 a 17 definuje pojmy „vývoz" a „dovoz" odkazom na colné postupy uplatňované v rámci Spoločenstva. Podľa Komisie je taký odkaz nevyhnutnou známkou toho, že sa pohyb predmetných chemikálií v tejto veci prirovnáva k obchodu s takýmito chemikáliami a ako taký podlieha rovnakým pravidlám.

33 V tejto súvislosti Komisia uvádza, že klasifikácia, označovanie, používanie alebo uvedenie na trh chemikálií, na ktoré sa vzťahuje napadnuté nariadenie, upravuje v právnom systéme Spoločenstva skupina smerníc, ktoré sa až na jednu z nich zakladajú na článku 95 ES alebo článkoch 100 Zmluvy EHS (zmenený, po zmene článok 100 Zmluvy ES, teraz článok 94 ES) alebo 100a Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 95 ES). Členské štáty, ktoré si želajú zakázať alebo obmedziť používanie chemikálie neuvedenej v harmonizačnom opatrení Spoločenstva, by sa teda mali odvolávať na článok 30 ES, aby takýto zákaz alebo obmedzenie odôvodnili alebo aby navrhli udelenie výnimky v súlade s ustanoveniami článku 95 ods. 4 alebo 5 ES. Keďže členské štáty, ktorým nebola takáto výnimka udelená, nemôžu v rámci Spoločenstva uplatňovať odlišné vnútroštátne pravidlá, nemožno im povoliť uplatňovanie odlišných pravidiel, pokiaľ ide o dovoz a vývoz nebezpečných chemikálií. Obchod s takými chemikáliami s tretími krajinami sa musí nevyhnutne upraviť jednotným spôsobom, aby sa tak vyhlo prípadným narušeniam obchodu v rámci Spoločenstva. Článok 133 ES by teda bol vhodným právnym základom napadnutého nariadenia.

34 Poukazujúc ďalej na ustálenú judikatúru Súdneho dvora, z ktorej vyplýva, že spoločná obchodná politika má byť svojou povahou predmetom rozširujúceho výkladu, Komisia vyjadruje ľútosť nad rozširovaním vecnej pôsobnosti napadnutého nariadenia na chemikálie, ktoré neboli uvedené v jej pôvodnom návrhu, t. j. zakázané nebezpečné chemikálie alebo chemikálie, ktorých použitie je prísne obmedzené len v jednom alebo v niektorých členských štátoch. Táto zmena, rovnako ako upresnenie uvedené v článku 5 prvom odseku napadnutého nariadenia, podľa ktorého sú za účasť Spoločenstva na dohovore pre niektoré oblasti uvedené v tomto článku

„spoločne zodpovedné Komisia a členské štáty", jasne protirečí harmonizácii stanovenej v pláne na úrovni Spoločenstva, pretože tieto oblasti zrejme existenciu takých vnútroštátnych zákazov alebo obmedzení považujú za danú, a len článok 10 ods. 7 napadnutého nariadenia odkazuje na potrebu súladu s právnou úpravou Spoločenstva.

35 Podľa žalovaných má však upresnenie uvedené v článku 5 prvom odseku uvedeného nariadenia len jediný cieľ, a to vhodnejším spôsobom vyjadriť zmiešaný charakter účasti Spoločenstva a členských štátov na dohovore. Pokiaľ ide o rozšírenie vecnej pôsobnosti toho istého nariadenia na zakázané chemikálie alebo chemikálie s prísne obmedzeným použitím len v niektorých členských štátoch, je podľa žalovaných doplňujúcim dôkazom významu, ktorý pripisujú ochrane zdravia ľudí a životného prostredia, pretože vzhľadom na návrh predložený Komisiou boli do potenciálnej pôsobnosti napadnutého nariadenia doplnené ďalšie chemikálie. Rada a Európsky parlament v tejto súvislosti odkazujú na článok 15 ods. 4 dohovoru, ktorý zmluvné strany dohovoru oprávňuje na prijatie za určitých podmienok opatrení, „ktoré prísnejšie chránia zdravie ľudí a životné prostredie" ako tie, ktoré si vyžaduje dohovor, ako aj na odôvodnenia č. 4 a 17 napadnutého nariadenia dovolávajúce sa potreby ísť „v určitých veciach nad rámec ustanovení dohovoru" a zabezpečiť za všetkých okolností „správne nakladanie s chemikáliami".

36 Pokiaľ ide ďalej o samotný obsah uvedeného nariadenia, žalovaní a vedľajší účastníci konania zastávajú vzhľadom na hlavný charakter mechanizmov stanovených v článkoch 6 až 16 tohto nariadenia v podstate rovnaké stanovisko ako Komisia, s výnimkou toho, že podľa nich svedčia uvedené mechanizmy viac o vôli zákonodarcu Spoločenstva chrániť zdravie ľudí a životného prostredia proti neblahým účinkom nekontrolovaného zaobchádzania s nebezpečnými chemikáliami ako o snahe regulovať alebo podporovať efektívne obchodovanie s nimi. Z tohto

hľadiska sa títo účastníci konania odvolávajú najmä na článok 1 ods. 2 napadnutého nariadenia, ktoré výslovne odkazuje na príslušné ustanovenia Spoločenstva týkajúce sa klasifikácie, balenia a označovania chemikálií nebezpečných pre človeka alebo pre životné prostredie, ako aj na článok 10 ods. 6 a článok 12 ods. 6 toho istého nariadenia, ktoré oba spomínajú možnosť Komisie vyhodnotiť v úzkej spolupráci s členskými štátmi potrebu navrhnúť opatrenia na úrovni Spoločenstva s cieľom predísť akýmkoľvek neprijateľným rizikám pre zdravie ľudí a životné prostredie v rámci Spoločenstva.

37 Podľa fínskej vlády boli pre články 17 až 21 napadnutého nariadenia ďalej inšpiráciou rovnaké zdravotné a environmentálne obavy, pretože ukladajú konkrétne povinnosti týkajúce sa jednak monitorovania a dodržiavania povinností stanovených v dohovore a uvedenom nariadení a jednak zavedenia systému účinných sankcií pre prípad porušenia ich ustanovení.

38 Pokiaľ ide ďalej o tvrdenie Komisie, že sa činnosti, ktoré sa týkajú nebezpečných chemikálií, musia nevyhnutne upraviť v rámci spoločnej obchodnej politiky, aby sa tak vyhlo prípadným narušeniam obchodu v rámci Spoločenstva, žalovaní zdôrazňujú, že v minulosti nebolo zistené žiadne významné narušenie, hoci boli predmetné pravidlá prijaté na základe patriacom do oblasti životného prostredia, a ďalej, keďže boli uvedené pravidlá prijaté na úrovni Spoločenstva na účely riadenia obchodu s nebezpečnými chemikáliami, sú v každom prípade pre členské štáty a hospodárske subjekty záväzné nezávisle od právneho základu zvoleného na ich prijatie. Členské štáty teda môžu prijať vnútroštátne opatrenia len v súlade s týmito príslušnými spoločnými pravidlami a príslušnou právnou úpravou Spoločenstva, ako to navyše jasne vyplýva z článku 10 ods. 7 napadnutého nariadenia.

39 Rovnako ako vo svojich písomných vyjadreniach predložených v rámci žaloby podanej Komisiou proti rozhodnutiu 2003/106, o schválení v mene Európskeho spoločenstva dohovoru (pozri v tejto súvislosti rozsudok z tohto dňa Komisia/Rada, C-94/03, Zb. s. I-1) uvádzajú Rada a Európsky parlament viaceré akty Spoločenstva, ktoré obsahujú rovnako ustanovenia obchodnej povahy, ktoré sú ale v dôsledku ich prevažujúceho environmentálneho cieľa založené na článku 175 ods. 1 ES, článku 130s Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 175 ES) alebo článku 130s Zmluvy EHS (zmenený, teraz článok 130s Zmluvy ES). Ide predovšetkým o nariadenia Rady (EHS) č. 259/93 z 1. februára 1993 o kontrole a riadení pohybu zásielok odpadov v rámci, do a z Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 30, s. 1; Mim. vyd. 15/002, s. 176) a Rady (ES) č. 338/97 z 9. decembra 1996 o ochrane druhov voľne žijúcich živočíchov a rastlín reguláciou obchodu s nimi (Ú. v. ES L 61, s. 1; Mim. vyd. 15/003, s. 136), ako aj nariadenia č. 2455/92, ktoré napadnuté nariadenie výslovne zrušuje a nahrádza. Táto kontinuita medzi nariadením č. 2455/92 a napadnutým nariadením je doplňujúcim znakom potreby založiť druhé uvedené nariadenie na článku 175 ods. 1 ES.

Posúdenie Súdnym dvorom

40 Na úvod je vhodné poznamenať, že žalobca a žalovaní nespochybňujú súčasnú prítomnosť v napadnutom nariadení prvkov obchodnej a environmentálnej povahy. Odporujú si však v podstate uvedeného nariadenia. Zatiaľ čo totiž Komisia tvrdí, že ak aj má napadnuté nariadenie priaznivé účinky na zdravie ľudí a životné prostredie, je jeho hlavným cieľom regulovať obchod s nebezpečnými chemikáliami, Európsky parlament a Rada, ako aj vedľajší účastníci konania na druhej strane tvrdia, že tento posledný uvedený aspekt má doplňujúci charakter, pričom prvotným účelom napadnutého nariadenia je zavedenie vhodných pravidiel a postupov na zabezpečenie vyššieho stupňa ochrany ľudského zdravia a životného prostredia.

41 Z tohto hľadiska je vhodné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa má voľba právneho základu aktu Spoločenstva založiť na vhodných objektívnych skutočnostiach, ktoré môžu byť predmetom súdneho preskúmania, medzi ktoré patria najmä cieľ a obsah aktu (pozri rozsudky z 26. marca 1987, Komisia/Rada, 45/86, Zb. s. 1493, bod 11; z 11. júna 1991, Komisia/Rada, nazývaný „Oxid titaničitý", C-300/89, Zb. s. I-2867, bod 10; z 3. decembra 1996, Portugalsko/Rada, C-268/94, Zb. s. I-6177, bod 22, a z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, C-176/03, Zb. s. I-7879, bod 45).

42 Ak preskúmanie aktu Spoločenstva preukáže, že tento akt sleduje dvojaký cieľ alebo že obsahuje dve zložky, a ak jeden z nich možno označiť ako hlavný alebo prevažujúci, zatiaľ čo druhý z nich je iba doplňujúci, musí sa akt založiť na jedinom právnom základe, a to na tom, ktorý vyžaduje hlavný alebo prevažujúci cieľ alebo zložka (pozri rozsudky z 30. januára 2001, Španielsko/Rada, C-36/98, Zb. s. I-779, bod 59; z 11. septembra 2003, Komisia/Rada, C-211/01, Zb. s. I-8913, bod 39, a z 29. apríla 2004, Komisia/Rada, C-338/01, Zb. s. I-4829, bod 55).

43 Na druhej strane, ak sa výnimočne preukáže, že akt sleduje viacero cieľov zároveň alebo že obsahuje viacero zložiek, ktoré sú neoddeliteľne prepojené tak, že jeden vo vzťahu k druhému nie je druhoradý alebo nepriamy, takýto akt sa musí založiť na rôznych príslušných právnych základoch (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 19. septembra 2002, Huber, C-336/00, Zb. s. I-7699, bod 31; z 12. decembra 2002, Komisia/Rada, C-281/01, Zb. s. I-12049, bod 35, a z 11. septembra 2003, Komisia/Rada, už citovaný, bod 40).

44 Tak je tomu presne v tomto prípade. Z hľadiska jeho cieľov a jeho obsahu totiž napadnuté nariadenie obsahuje obchodné a environmentálne zložky, ktoré sú tak neoddeliteľne prepojené, že sa na prijatie tohto aktu vyžaduje súčasný odkaz na článok 133 ES a článok 175 ods. 1 ES.

45 Z tohto hľadiska treba na prvom mieste pripomenúť, ako to navyše vyplýva jednak z jeho odôvodnenia a jednak jeho článku 1 ods. 1 písm. a), že cieľom napadnutého nariadenia je vykonávať dohovor. Pritom ako Súdny dvor rozhodol v bode 51 už citovaného rozsudku z tohto dňa, Komisia/Rada, tento dohovor obsahuje práve dve zložky regulácie obchodu a ochrany zdravia ľudí a životného prostredia, ktoré sú tak veľmi úzko spojené, že rozhodnutie, ktorým sa uvedený dohovor schvaľuje v mene Spoločenstva, treba založiť na článku 133 ES a článku 175 ods. 1 ES.

46 Skutočnosť, že na účely schválenia medzinárodnej zmluvy bolo za právny základ zvolené jedno alebo viacero ustanovení Zmluvy, však nepostačuje na preukázanie toho, že rovnaké ustanovenia sa majú tiež použiť ako právne základy pre prijatie aktov, ktorých účelom je vykonanie uvedeného dohovoru na úrovni Spoločenstva.

47 V tomto prípade sa však zhoda právnych základov medzi rozhodnutím o schválení dohovoru v mene Spoločenstva a napadnutým nariadením, ktoré tento dohovor vykonáva na úrovni Spoločenstva, nevyhnutne vyžaduje vzhľadom na zjavnú zhodnosť medzi ustanoveniami týchto dvoch aktov odrážajúcimi jednak cieľ regulovať obchod s nebezpečnými chemikáliami, ako aj cieľ zabezpečiť rozumné nakladanie s uvedenými chemikáliami a/alebo chrániť zdravie ľudí a životného prostredia proti škodlivým účinkom obchodu s týmito chemikáliami.

48 Tak je tomu najmä v prípade článku 1 ods. 1 a článku 2 napadnutého nariadenia, ktoré uvádzajú ciele sledované ich autormi, ako aj vecnú pôsobnosť tohto nariadenia v znení veľmi blízkom zneniu článkov 1 a 3 dohovoru, pričom definície uvedené

v článku 2 dohovoru navyše v širokej miere zodpovedajú definíciám uvedeným v článku 3 napadnutého nariadenia.

49 Tak je tomu tiež a predovšetkým v prípade článkov 6 až 13 tohto nariadenia, ktoré obsahujú pravidlá a postupy uplatniteľné na obchod s nebezpečnými chemikáliami v znení, ktoré z viacerých hľadísk odráža pravidlá a postupy stanovené v dohovore. Články 7 a 8 napadnutého nariadenia tak jasne odkazujú na článok 12 dohovoru týkajúci sa vývozného oznámenia, zatiaľ čo články 12 a 13 toho istého nariadenia, ktoré sa týkajú povinností spojených s dovozom a vývozom chemikálií, priamo zodpovedajú článkom 10 a 11 dohovoru tým, že uvádzajú rovnaké povinnosti.

50 Na druhom mieste treba uviesť, že okrem skúmanej paralelnosti s dohovorom, ktorý má napadnuté nariadenie za cieľ vykonávať na úrovni Spoločenstva, toto nariadenie prekračuje pôsobnosť dohovoru, pretože ako navyše výslovne vyplýva z odôvodnenia č. 4 uvedeného nariadenia, zákonodarca Spoločenstva vyjadruje svoju vôľu „ísť v určitých veciach nad rámec ustanovení dohovoru". Pritom v tomto zmysle do napadnutého nariadenia vložené ustanovenia dostatočne odôvodňujú odkaz na článok 133 ES popri odkaze na článok 175 ods. 1 ES.

51 Tak je tomu napríklad v prípade článku 14 ods. 2 a článku 16 ods. 1 napadnutého nariadenia. Pokiaľ tieto články v prvom rade ukladajú úplný zákaz vývozu chemikálií a tovaru uvedených v prílohe V uvedeného nariadenia, a v druhom rade ukladajú v spojení s článkom 1 ods. 2 a článkom 2 ods. 1 písm. c) toho istého nariadenia v prípade vývozu dodržiavanie príslušných pravidiel Spoločenstva týkajúcich sa klasifikácie, balenia a označovania nebezpečných látok a prípravkov bez toho, aby boli dotknuté osobitné požiadavky zmluvnej strany alebo dovážajúcej krajiny, oba tieto články totiž regulujú priamo obchod s uvedenými chemikáliami.

52 V tejto súvislosti žalovaní najmä tvrdia, že odkaz na článok 133 ES nie je nutný jednak preto, že počas predchádzajúcich rokov nebolo zistené žiadne významné narušenie obchodu v rámci Spoločenstva, a jednak preto, že členské štáty sú pri výkone svojich právomocí v každom prípade povinné dodržiavať príslušnú právnu úpravu Spoločenstva, čo navyše vyplýva z článku 10 ods. 7 napadnutého nariadenia.

53 V tejto súvislosti postačí uviesť, že za predpokladu, že skutočnosť, že v obchode s dotknutými chemikáliami v rámci Spoločenstva nebolo zistené žiadne narušenie, je dôvodná, nemôže v tomto prípade spochybniť odkaz na článok 133 ES. Dôvodnosť odkazu na tento článok ako na právny základ aktu Spoločenstva totiž závisí na skutočných vlastnostiach tohto aktu a otázke, či tieto vlastnosti zodpovedajú objektívnym kritériám určujúcim uplatniteľnosť uvedeného právneho základu. Pritom, ako už bolo uvedené, napadnuté nariadenie týmto kritériám presne zodpovedá.

54 Pokiaľ ide o tvrdenie, že členské štáty pri výkone svojich právomocí sú v každom prípade povinné dodržiavať príslušnú právnu úpravu Spoločenstva, takéto tvrdenie, ktorého presnosť nemožno ako takú spochybniť, je však pre voľbu vhodného právneho základu aktu Spoločenstva irelevantné.

55 Pokiaľ ide ďalej o skutočnosť uvádzanú žalovanými, že iné akty Spoločenstva ako nariadenia č. 259/93 a 338/97 alebo nariadenie č. 2455/92, ktoré predchádzalo napadnutému nariadeniu, sú založené na právnom základe v rámci politiky životného prostredia, je v rámci prejednávanej veci úplne irelevantná. Podľa ustálenej judikatúry treba totiž určenie právneho základu aktu uskutočniť

s prihliadnutím na jeho vlastný cieľ a obsah, a nie vzhľadom na právny základ zvolený pre prijatie iných aktov Spoločenstva, ktoré prípadne vykazujú podobné vlastnosti (pozri najmä rozsudok z 28. júna 1994, Európsky parlament/Rada, C-187/93, Zb. s. I-2857, bod 28, ktorý sa presne týka voľby právneho základu nariadenia č. 259/93).

56 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba teda vyvodiť záver, že napadnuté nariadenie obsahuje, tak čo sa týka cieľov sledovaných jeho autormi, ako aj jeho obsahu, dve neoddeliteľne prepojené zložky, z ktorých jedna vo vzťahu k druhej nie je druhoradá alebo nepriama, pričom jedna patrí do spoločnej obchodnej politiky a druhá do politiky ochrany zdravia ľudí a životného prostredia. Uplatnením judikatúry citovanej v bode 43 tohto rozsudku teda treba toto nariadenie založiť na dvoch príslušných právnych základoch, a to v tomto prípade na článku 133 ES a článku 175 ods. 1 ES.

57 Určite a ako v podstate rozhodol Súdny dvor v bodoch 17 až 21 už citovaného rozsudku Oxid titaničitý, je uplatnenie dvojakého právneho základu vylúčené, ak sú postupy ustanovené pre jeden alebo druhý z týchto základov nezlučiteľné a/alebo ak kumulácia právnych základov môže porušiť práva Parlamentu (pozri v tomto zmysle tiež rozsudky z 25. februára 1999, Európsky parlament/Rada, C-164/97 a C-165/97, Zb. s. I-1139, bod 4, a z 29. apríla 2004, Komisia/Rada, už citovaný, bod 57). V tomto prípade však zo súbežného uplatenia článkov 133 ES a 175 ods. 1 ES žiaden z týchto dôsledkov nevyplýva.

58 Na jednej strane totiž dodatočný odkaz na článok 133 ES nemôže mať v tomto prípade žiaden vplyv na pravidlá hlasovania Rady, pretože z rovnakého dôvodu ako článok 175 ods. 1 ES aj článok 133 ods. 4 ES stanovuje, že Rada pri výkone svojich právomocí, ktoré jej vyplývajú z tohto druhého uvedeného článku, rozhoduje kvalifikovanou väčšinou.

59 Na druhej strane súbežné uplatnenie článku 133 ES a článku 175 ods. 1 ES navyše nemôže porušiť práva Parlamentu, pretože ak aj prvý z týchto dvoch článkov formálne nestanovuje účasť tejto inštitúcie, pokiaľ ide o prijatie aktu, o aký ide v tejto veci, druhý z nich naopak výslovne odkazuje na postup uvedený v článku 251 ES. V rozpore so situáciou vo veci, ktorá viedla k vydaniu už citovaného rozsudku Oxid titaničitý, kumulácia právnych základov teda v tomto prípade nezakladá žiadne porušenie práv Parlamentu, pretože odkaz na článok 175 ods. 1 ES tejto inštitúcii umožňuje prijať akt na základe spolurozhodovacieho postupu.

60 Vzhľadom na všetko vyššie uvedené teda treba zrušiť napadnuté nariadenie v rozsahu, v akom sa zakladá výlučne na článku 175 ods. 1 ES.

O obmedzení účinkov zrušenia

61 Komisia vo svojich žalobných návrhoch Súdnemu dvoru navrhla, aby sa za predpokladu prijatia žaloby účinky napadnutého nariadenia zachovali až do prijatia nového nariadenia.

62 Z tohto hľadiska treba pripomenúť, že podľa článku 231 druhého odseku ES môže Súdny dvor, ak to považuje za potrebné, uviesť, ktoré účinky nariadenia vyhláseného za neplatné sa považujú za konečné.

63 V tomto prípade treba uviesť, že v súlade s jeho článkom 26 napadnuté nariadenie nadobudlo účinnosť dňom nasledujúcim po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*, ku ktorému došlo 6. marca 2003.

64 Od 7. marca 2003 sa teda vývoz a dovoz nebezpečných chemikálií riadi týmto nariadením a Komisia prijala na jeho základe viacero rozhodnutí o dovoze Spoločenstva týkajúcich sa niektorých chemikálií a látok.

65 Vzhľadom na tieto skutočnosti a ciele vyhnúť sa najmä každej právnej neistote, pokiaľ ide o režim uplatniteľný na obchod s týmito chemikáliami následne po zrušení napadnutého nariadenia, teda treba v primeranej lehote zachovať účinky tohto nariadenia až do prijatia nového nariadenia založeného na vhodných právnych základoch.

O trovách

66 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. V súlade s článkom 69 ods. 3 uvedeného rokovacieho poriadku však Súdny dvor môže rozdeliť náhradu trov konania medzi účastníkov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci nemajú úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania alebo z výnimočných dôvodov. Keďže v tejto veci Komisia, Rada a Európsky parlament nemali úspech v častiach svojich dôvodov, je opodstatnené rozhodnúť tak, že sú povinní znášať svoje vlastné trovy konania. Podľa článku 69 ods. 4 rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 304/2003 z 28. januára 2003 o vývoze a dovoze nebezpečných chemikálií sa zrušuje.**

2. **Účinky tohto nariadenia sa zachovajú v primeranej lehote až do prijatia nového nariadenia založeného na vhodných právnych základoch.**

3. **Komisia Európskych spoločenstiev, Európsky parlament a Rada Európskej únie znášajú svoje vlastné trovy konania.**

4. **Francúzska republika, Fínska republika, ako aj Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy